
VESZÉLYES (MEG)ÉRZÉSEK

Egy alkalommal az egyik kliensem, akivel egy ideje üzleti életének fellendítésén munkálkodtunk, új üzleti lehetőséggel kapcsolatban keresett meg. Régi ismerőse mesélt neki egy franchise beindításáról. Szerette volna, ha közösen vágnak bele, de a kliensem nem tudott dönten. Ez pont jó terület ahhoz, hogy próbára tegye az intuícióit, feltéve, ha éppen nincsenek anyagi gondjai, és kockáztathat pár száz-
ezres bukást...

AZONBAN ÉPPEEN AZÉRT fordult hozzám, mert nem engedhetett meg magának efféle könnyelműséget. Ha pedig kihagy egy jó üzleti lehetőséget, akkor akár sokkal többet is „bukhat”. Ezt viszont még kevésbé szerette volna, hogy megtörténjen.

AZ A LEGNAGYOBB BAJ az intuíciókkal, hogy időnként csapatostól bukkan-

nak fel. A kliensem már egy ideje azon ügyködött, hogy az életét és vele az üzletét (vagy éppen fordítva) újrarahangszerelje, amikor felbukkant egy régi ismerőse az új ötlettel. Most mit tegyen? Ha a megérzésére hallgat és belevág, akkor legjobb esetben a vállalkozása gyarapodik egy újabb jövedelmező üzletággal, ám ennek pont az ellenkezője is megtörténhet. Amennyiben pedig a megérzésé-

Egy döntés mögött mindig érzelem áll a háttérben. Érzelem pedig végső soron csakis kétféle lehet: vagy félelem, vagy nem. Ha valaki félelemmel dönt, akkor biztosan szomorú vége lesz a kalandnak.

re hallgat, és nem vág bele, akkor biztosan nem történik semmi, viszont a fennmaradó időt és energiát szánhatja másra. Most akkor melyik megérzés az igazi?

ÉN ÁLTALÁBAN és ebben a konkrét esetben sem sokat törődtem azzal, hogy firtassuk, melyik megérzés a valódi és melyik nem az. Egészen leegyszerűsítve a dolgot, ő végül is csak egy döntést akart meghozni, márpedig a döntés mögött mindig érzelem áll a háttérben. Érzelem pedig végső soron csakis kétféle lehet: vagy félelem, vagy nem.

HA FÉLELEMSEL DÖNT, akkor biztosan szomorú vége lesz a kalandnak, úgyhogy én inkább erre fókuszálok. Ha ezt sikerül felszámolni, akkor nem kell mást tenni, mint a másik lehetőséget választani. A végére kiderül. Egyébként sem az a lényeg elsősorban, hogy mit tesz, hanem az, hogyan teszi. Ha a félelem vezérli a döntését, akkor teljesen mindegy, melyik úton indul el, mert mindenképpen rossz vége lesz.

MEGKÉRDEZTEM, MITŐL TART. Érdekes képpel nyitott a transzban: az irodájába éppen belépett két banki alkalmazott,

hogy felmérjék a cég és az iroda értékét, ingóságait az árverezéshez. Hát tényleg nem túl rózsás kilátás, az biztos. Ettől én is ideges lennék. A leginkább az bosszantotta a dologban, hogy az alkalmazottai szeme láttára történt a dolog. Mindig érdekesnek tartom, vajon honnan tudja valaki, hogy mit érezne egy helyzetben, ami még létre sem jött? Nyilván nem máshonnan, mint hogy már korábban átélte, de semmiképpen nem szeretné újra átélni. Éppen az ettől való félelem az, ami a döntése mögött áll. Egyelőre... Meg kellene tőle szabadulni, ahhoz viszont tudni kéne, hogyan alakította ki.

VOLT RÁ LEHETŐSÉGE jó néhány alkalommal korábban. Egyszer éppen a barátaival sétálgatott békésen, amikor az egyik osztálytársa rárontott a többiek szeme láttára, hogy valami pénzt követeljen rajta, amivel a szülei tartoztak az ő szüleinek. Igen kínos helyzet volt, amivel semmit nem tudott kezdeni, mert a követelés jogosnak tűnt, bár valójában nem sok köze volt hozzá. Arra a napra teljesen elrontotta a jókedvét ez az eset. Az okokra ebből még nem derült fény, viszont ugyanaz az érzelem vezérelte az eseményeket, úgyhogy jó nyomon jártunk.

AZ EFFÉLE ÉRZELMEK és viselkedésmin-ták egy örökség részei, csak nem genetikusan, hanem verbálisan történik az öröklés. Egy gyermek nem tud még mit kezdeni a konfliktussal, mert nincs rá felkészülve. Megoldja, ahogyan tudja, de ott marad az érzelem mögöttesen, ami aztán sokszor évtizedeken át zavarja, egészen addig, amíg lehetősége nem adódik arra, hogy végül feldolgozza. Feltéve, hogy kihasználja a lehetőséget és felismeri azt, hogy mit kell tanulnia az eseményekből.

A TRANSZ CÉLJA az ő esetében is éppen ez volt, ami azt eredményezte, hogy egészen megváltoztak a meglátásai az emlékeivel kapcsolatban, sőt, megváltoztak az emlékei is. Ez nem azt jelenti, hogy emlékezetkiesésben szenved, ha-

nam azt, hogy már nem zavarja az érzélem, és nem arra reagál. A lényegre tud összpontosítani.

AMIKOR EZ MEGTÖRTÉNIK, megnyílik az út az intuíció felé is, amit egy egyszerű módon ellenőriztem le. Megkértem, lépjen vissza a kiinduló képbe, és nézze meg, hogy mi történik. Jött a két bankos éppen úgy, mint az elején, de egészen más céllal. Azért jöttek, mert szerették volna felmérni a cég és az iroda értékét és ingóságait, hogy újabb hitelt ajánljának, mivel időre törlesztette a hitelt, és ezért jó ügyfélnek minősül.

NEKEM ENNYI ELÉG. Ebben a képben nyoma nincs a félelemnek, úgyhogy az a döntés, amit ez vezérel, rendben lesz. A legfontosabb egyébként az, hogy amikor visszatért a transzból, azzal nyitotta ki a szemét, hogy most már érti, mi zavarja az ismerősével kapcsolatban, aki az ötlettel megkereste, és azt is tudja, mit és hogyan kell tennie.

A DÖNTÉS EGYÉRTELMŰ VOLT, és a további részletek nem tartoznak rám. Benne pedig szemernyi kétely vagy kérdés sem maradt a döntését és megérzéseit illetően. Tudta, hogy mit kell tennie, és képessé vált arra is, hogy megfelelő módon megtegye. Rációnak itt sok hasznát nem veszi.

A DÖNTÉST ÉRZELEM VEZÉRLI, az intuíció pedig akkor segít, ha megnézi, milyen érzélem van mögöttesen, és feldolgozza azt, ha szükséges. Ha biztos benne, hogy nem félelemmel dönt, akkor csak lépnie kell, viszont ebben az esetben nincs is szüksége semmiféle magyarázatra, logikára vagy mérlegelésre. Az eredmények úgyis a megérzését fogják alátámasztani.

Loós Balázs

hipnocoach, mester hipnotizőr
info@hipnoziscentrum.hu
www.hipnocoaching.hu